

KD*i*

Negaidiet no manis atbildes.
Saruna ar Izabellu Ipēru

IZVĒĒLES LUKSUSS

■ Filmas Bagātākā siroviete režisors Tjēri Klifa uzskata, ka kino reti tiek parādīta Francijas augstāko buržuāzijas slāņu dzīve. Viņa jaunākais darbs ievēd skatītājus šo ļoti tūringo, šiko ģimeņu vidi. Foto - Manuels Murjē

ESMU TIKAI AKTRISE, NEGAIDĒT NO MANIS ATBILDES

■ Mīļārdies Mariannas (Izabella Ģēdā) dzīvē ienāk kolerītais Pjērs Alēns Fantēns (Lorāns Lafita) un izrauj viņu no eksistences monotoniā. Foto - Manuels Murjē

ji izpaust tēla bagātību. Mariannai filmā ir septiņdesmit kostīmi. Bagātībai ir jābūt ticamai, tā izpaužas ne tikai varones apģērbā, bet arī dekorācijās un viņas mājas greznībā. Šim nolūkam tika rūpīgi izvēlēti visi detaļas, jo līdz šim viss bija apsāpēts ar naudu. Lai arī beigās Marianna paliek vienā un šķiet izolēta, viņu neapņēma Vārbūt viņa vienkārti ilgojas pēc miera. Ateidodais Fantēns, kurš ienāk Mariannas dzīvē, lēns enerģiju, kas visu apgriež kājām gaisā un izraisa ekstrēmas reakcijas. Varētu teikt, ka kopā ar Fantēnu sievietes dzīvē iebražas teātris – trakulība un ekstravagance – kas pārveido realitāti. Viņa ļauj šim haosam un pilnībā to izbau-

skumst savā lielajā savrupmājā. Partīcija Mazī vēlējas, lai Almai piemistu iztēle un lai viņa atlaautos būt divaina, drīzak smieklīga nekā skumja. Būtu bijis daudz vienkāršāk parādīt viņu skumju, bet parādīt viņu smieklīgu nozīmēja zināmā mērā piešķirt raksturam sarežģītību. Almas vīrs izcēls cietumsodu, un tā ir problēma viņas dzīvē, bet citādi viņai ir viss. Almai ir liela māja un nauda, viņai apkārt ir skaistums, dārgas gleznas, un tomēr viņai nav nekā. Tāpēc beigās viņa izmanto iespēju aizbēgt. Almai ir ļoti gudra un uzmanīga situāciju, kurā ir nonākusi. Viņa nevēlas iekrist atbēdības stereotipā, vi-

asumu. Viņas filmās nav nekā maiga. Tās ir kaut kas smieklīgs un kaut kas skarbs, tā ir interesanta kombinācija. **Kā jūs vērtējat savu radošo attīstību un izaugsmi laika gaitā? Ko jums nozīmē progress savā profesijā?**

Tas man neko nenozīmē. Es nedomāju, ka ir kāda attīstība. Progress? Nē, es ne progresēju.

Vai jūtat, ka kļūstat par labāku aktrisi? Nedomāju, ka ar laiku esmu kļuvusi par labāku aktrisi. Vienmēr esmu bijusi laba. Diez vai esmu kaut ko uzlabojusi savā sniegumā. Es arī neko nesmu iemācījies. Neuzveru to sādī. Es neklūstu labāka. Neesmu kļuvusi labāka, kopš sāku savas gaļas profesiju.

Vai jūtaties ļoti atkarīga no režisoriem? Vai neesat viņu gūstekne?

Nē! Protams, man ir nepieciešami režisori, lai vedotu filmas. Citādi es varētu palikt savā gulamistabā, bet tā nav atkarība, tā ir sadarbība.

Esat atzinusies, ka dažreiz piekritat darbam ar režisoru, pat neizlasot scenāriju.

Nesen nolīdņos režisoru Honga Sangsu filmā *Cēloņģas vajadzības/À l'aller's Needs* (2024) – tas ir piens, kā var uzņemt filmu bez scenārija, bez lomas, bez personāža. Rezultātā ir darbs, kas ir diezgan pārsteidzošs, bet, lai to radītu, ir nepieciešams tāds ģenjs kā Honga Sangsu.

Un esat nepieciešama arī jās.

Nūja, mēdziet arī es. Galveno kārt tas ir Honga Sangsu nopelns, jo viņš spēj radīt šo fikciju. Šo pasauli, un jūs nezināt, kā viņš to padar, Es arī to nedzinu.

Filmā Bordo gūstekne Almas un Minas sarunā izskan jautājums: «Kā tu domā, vai mēs dzīve pieņemam lēmumus vai pieļaujam kļūdas?»

Kā jūs atbildēt uz šo jautājumu?

Man nav atbildes. Man nav ne vieokla, ne idejas par to. Esmu tikai aktrise, negaidiet no manis atbildes.

Vai jūtat, ka esat pieļāvusi kļūdas savā dzīvē?

Jā, esmu tāds pats cilvēks kā visi. Bet kas ir kļūda? To ir grūti definēt. Ja es saku, ka divi plus divi ir pieci, tā ir kļūda. Citos gadījumos neesmu pārliecināta, vai zinu, kas ir kļūda.

Kad apmeklējū izrādes, kurās spēlējāt, un skatos, ko jūs spējat izdarīt uz skatu-

■ Izabella Ģēdā (no labās) un Haisia Herzi režisores Patrioijas Mazī filmā Bordo gūstekne (2024). Viņu tēlotājs varones sadr audzējas, kaut gan nekā kopīga viņām, šķiet, nav - izņemot faktu, ka abas ir cietumnieku sievas. Publicitātes foto

■ Izabella Ģēdā režisorā Honga Sangsu filmā Cēloņģas vajadzības (2024). Ar šo dienvidkorejiešu režisoru aktrise ir sadarbojusies jau trīs reizes. Publicitātes foto

ves, rodas sajūta, ka jums ir pārēlvēces, kas spējas. Tās ir jūtas gan Roberta Vilsona uzvedumā *Marija teica to, ko teica*, gan Romeo Kastelluči testudētajā *Berenike*.

Interesanti, ka abas šīs izrādes ir ļoti abstraktas. Teātri es varāk ticu abstrakcijai nekā realismam, jo teātris pēc definīcijas laiku un telpu interpretē abstrakti. Šaj

īs abstrakcijas koordinātās es varu būt ļoti cilvēciņa.

Izrāde Berenike, kas apelo pasauli kopš pirmizrādes 2024. gada februārī, ir jūsu pirmais kopdarbs ar Romeo Kastelluči. Kapēc vēlējāties ar viņu strādāt?

Romeo Kastelluči ir lielisks telpas un tēlu veidošanas meistars, viņš ir vairāk nekā režisors, viņš ir vizuālais mākslinieks. Iz-

LIEPĀJAS
SIMFONISKAIS
ORKESTRIS

Francijas simfoniskā elegance

Piedalās:
Egija SPROQE (flauta)

Liepājas Simfoniskais orķestris

Dirģentis:
Guntis KUŽMA

Programmā:
Gabriels FORÉ | „Peleass un Melizande”

Žaks IBĒRS | Flautas koncerts

Žoržs BIZĒ | Simfonija

25.10.
19.00 | Rundāles pils
Baltā zāle

